

HARLEQUIN®

*Abieluleping
rivaaliga*

Kate Hardy

Romantika

Originaali tiitel:
Kate Hardy
Wedding Deal with Her Rival
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Liisi Lees-Leesmaa
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Pamela Brooks
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05453025
ISBN 978-9916-31-698-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Armastan lugusid, milles sõpradest saavad armastajad – niisiis mõtlesin, et kirjutan midagi teistsugust, raamatu, milles rivaalidest saavad armastajad.

Catriona ja Dominic arvavad, et nad ei meeldi teineteisele. Nad on rivaalid, naine peab meest ülbeks ja üleolevaks, mees arvab, et naine on jahe ja terava keelega. Ühest neist saab uus partner advokaadibüroos, kus nad töötavad, ning mõlemad on võtnud eesmärgiks koht endale saada!

Kui aga Catriona peab abielluma, et saada päranduseks suguvõsa lossi – mitte ahnusest, vaid selle päästmiseks –, on Dominic ainus, kelle poole ta saab pöörduda. Nad sõlmivad kokkuleppe, mis tähendaks seda, et Dominic saab partnerikoha ja nii saaks ta toetada oma perekonda. Mõlemad on veendunud, et on sõlminud hea äritehingu – kuni nad koos rohkem aega veedavad ning mõistavad, et võib-olla on nad teineteisest valesti aru saanud...

Ma loodan, et naudite nende teekonda!

Armastusega
Kate Hardy

*Archile ja Dexterile,
maailma parimatele neljajalgsetele toimetajatele.*

Esimene peatükk

Kas sa abielluksid minuga? Catriona proovis, kuidas need sõnad ta peas kõlavad.

Üdini valesti.

Kuid tal ei olnud teist võimalust. Ta uuris iga rida vanaisa testamendist ja tolle jurist oli teinud selle täiesti raudkindlaks. Mida iganes Catriona ka teha kavatses, temast sai Lintoni vikontess; Šotimaa seaduste järgi päris tiitli kõige vanem järglane soost hoolimata. Aga kui ta järgmise kuue kuu jooksul ei abiellu, jagatakse loss ja varad James Findlay nõudmiste kohaselt Catriona kolmele poolvennale – ja tema ei saa midagi.

Ta ohkas.

Asi polnud ahnuses. Tal polnud rahast sooja ega külma. Kuid ta hoolis lossist; see oli ainuke koht, kus ta lapsepõlves end õnnelikult tundnud oli. Ta teadis, et Tom, Lachlan ja Finn ei suudaks Lark Hilli lossi eest hoolitseda. Nad ei tundnud seda kohta ega tundnud selle vastu seda, mida tundis Catriona. Oma emade juhendamisel müüksid poisid hoone ja maa lihtsalt maha sellele, kes teeb kõige parema pakkumise, ega vaevuks mõtlema, mis saab rentnikest või valdustel töötavatest inimestest – ega lossist endast. Catriona lootis, et tema umbusul pole alust, ent kui tema hirmud osutuksid tõeks ja poisid astuksid isa jälgedes, oleks aastaga viimne kui penn läinud.

James Findlay – Lintoni 14. vikont, nagu kõlas vanaisa õige tiitel – teadis, et Catriona oleks turvaline valik, kes näeks ennast Lark Hilli eestkostjana. Kui tema lossi päriks, jääksid rentnikud oma elukohtadesse ja nende katused saaksid parandatud; kõigile jääksid töökohad alles; ja Catriona leiaks ka viisi, kuidas panna valdused end ise majandama, kuni selleni, et ta saaks anda midagi tuleviku kindlustamiseks ka poistele. Vähemasti see oli Catriona plaan.

Seega miks, miks, *miks* oli vanaisa lisanud testamenti selle naeruväärse klausli, et enne peab Catriona abielluma?

Vanaisa ju teadis, mida ta abielust arvas.

Põrgu päralt, Catriona vanemad olid olnud abielus kokku kaheksa korda. Kui tema isa poleks kümme aastat tagasi surnud, oleks seda juhtunud vähemalt kaks korda veel. Thomas Findlay näis kannatavat pärast Catriona emast lahutamist raskekujulise viie-aasta-kriisi all, lahutades, abielludes ja sigitades järgmise lapse umbes iga viie aasta tagant. Catriona emal oli käsil viies lahutus.

Ja siis oli veel Catriona enda seitsme aasta tagune viga, kui ta kihlus härra Väga Valega. Õnneks polnud ta Luke'iga ikkagi abiellunud, kuid see, kuidas tema kihlus uppi lendas, oli hävitanud viimsegi jälje usust romantilisse armastusse. Ta oli veendunud, et „armastus“ oli lihtsalt üks turundusvahend, millega müüa kaarte, lilli ja nunnusid nipsasju, mida keegi tegelikult ei tahtnud. Kestma ei jäänud see igal juhul. Vanemate ja Luke'i tõttu oli ta õppetunni kätte saanud – ja ta omandas teadmisi väga hästi.

Küünarnukid kirjutuslaual ja lõug seotud sõrmele toetumas, põrnitses Catriona testamenti, silmad pilukil. Ta pidi abielluma kuue kuu jooksul, aeg hakkas jooksma pärast vanaisa testamendi lugemist. Ehkki testament ei täpsustanud, kui pikalt see abielu kestma pidi. Ega seda, kas ta pidi oma abikaasasse armunud olema... Niisiis ei pidanud see tegelikult olema *päris* abielu.

Ja sel juhul polnud tal teha muud kui leida täiuslik abikaasa. Keegi, kes oleks nõus temaga abielus olema, ütleme, aasta – ja seejärel lahkuma kõigega, millega ta abiellu astus, saamata midagi Lark Hillist.

Kõik mehed, keda Catriona väljaspool tööd teadis, olid kas abielus või püsisuhtes mõne tema sõbrannaga, seega nemad ei sobinud. Järele jäid vaid kolleegid. Need, keda ta usaldaks seda ülesannet enda peale võtma, olid juba abielus.

Välja arvatud üks: Dominic Ferrars. Ja tema oleks viimane inimene, keda Catriona paluks.

Mitte et ta poleks meest usaldanud; Dominicis oli igal juhul väärikust. Kuigi enamik inimesi pürgib äri-
juristiksi kõrge palga pärast. Kas see meest motiveeris? Catriona teadis, et Dominic oli üks ambitsioonikas töönarkomaan ja teda nähti selle advokaadibüroo järgmise partnerina, kus nad mõlemad töötasid. Mõlemat oli ka Catriona, mis oligi arvatavasti põhjus, miks nad teineteist ärritasid, mõtles ta muiates. Dominicilt abi paluda tunduks piinlik. Kuidas Catriona ise reageeriks, kui olukord oleks vastupidine ja mees paluks Catrional temaga aasta jagu abielus olla? Ausalt öeldes turtsataks ta arvatavasti lõbustatult, lugu uskumatuks pidades.

Aga proovis, mis ta proovis, ta ei leidnud ühtegi teist meest, keda oma ajutiseks abikaasaks paluda.

Ta vihkas, et pidi küsima nii isiklikku teenet, kuid teadis, et Lark Hilli ja selle üürnike tulevik sõltub temast, niisiis tippis ta valmis e-kirja. Siis kustutas ära, kirjutas ümber, kustutas uuesti ja jäi lõpuks selle juurde:

Kas sul on järgmisel nädalal aega üht äriasja arutada? Poolest tunnist peaks piisama. Pakun lõunasöögi ajal. Tänan, CF.

Catriona vaatas paar sekundit kirja, seejärel ohkas ja vajutas „Saada“.

Äriasju arutada? Lõunasöögi ajal?

Dominic Ferrars jõllitas hämmeldunult e-kirja. Mis äriasju võis Catriona Findlayl küll temaga kontorist väljaspool arutada olla? Ja kas ta tõesti kavatses minna lõunapausile? Catriona sõi tavaliselt oma laua taga võileiva, tehes samal ajal paberitööd. Dominic oli üsna kindel, et see polnud seotud partnerikohale kandideerimisega; naine oli sama ambitsioonikas ja võitlushimuline nagu ta ise ja tahab saada seda kohta vaid enda oskuste pärast.

Mis tähendas, et järele jäi... mis? Mida rohkem Dominic selle peale mõtles, seda raskem oli tal põhjust leida.

Teada saamiseks oli vaid üks viis. Ja tema uudishimu oli igal juhul piisavalt äratatud, et seda teha. Ta vastas.

12.30 täna Luigis? DF

Kontorist kohe ümber nurga asuv Itaalia võileiva-
baar müüs oivalist kohvi ja veel oivalisemaid *panini*’sid.
Mis veel olulisem, seal leiaksid nad mõne vaikse laua,
kus arutada mis tahes „äriasju“, mida arutada oli.

Postkast andis taas märku.

Tänan. Näeme seal. CF

Dominic keskendus dokumentidele ega mõelnud
kohtumisele, kuni kell sai 12.20. Ja siis ta tegi nii, et
jõuaks Luigisse täpipealt kell 12.30.

Nagu ka Catriona. Seljas tavapärase meresineine
kostüüm, säravvalge särk ja jalas kingad, mis nägid
välja elegantsed, kuid Dominic võis kihla vedada, et
naine suutis nendega vajadusel ka joosta. Catriona oli
end minimaalselt jumestanud ega kandnud ehteid, kui
välja arvata praktiline käekell ja väga tagasihoidlik paar
pärlkõrvarõngaid, ning tema tumedad juuksed olid lõi-
gatud sirgesse, läikivasse lühikesse soengusse. Ja Domi-
nic heitis kõrvale asjaolu, et Catriona oli ka tõeliselt
ilus. See polnud oluline ja mees isegi ei kavatsenud teda
sellises valguses näha.

„Aitäh, et tulid minuga kohtuma, Dominic,“ lausus
naine. „Lõuna on minu kulul. Ilma mingite tagamõte-
teta,“ lisas ta kiiresti.

Dominic noogutas nõusolevalt. „Tänan.“ Catrional
oli kaasas õhuke ranitsastiilis portfell, niisiis oli ta kind-
lasti mõne dokumendi või sülearvuti kaasa võtnud.

Dominic murdis taas pead, miks polnud naine temaga lihtsalt enne või pärast tööd kontoris vestelnud. „Mind intrigeerib see „äriasi“, mida me arutame.“

Hetkeks nägi Catriona välja, nagu oleks tal kohutavalt ebamugav. *Huvitav*. Catriona Findlay juba lihtsalt verest välja ei löönud. Asi pidi olema tähtis.

„Tellime ära ja siis võime seda arutada,“ lausus naine.

„Hästi.“

Kui nad olid tellimuse esitanud – ja miks Dominici küll ei üllatanud, et Catriona jõi tavalist musta kohvi, mitte vahutavat *cappuccino*'t? – leidsid nad ühe vaikse laua.

Lähedalt vaadates nägi Dominic, et naise silmad polnudki nii läbistavalt jääsinised, nagu ta alati oli arvanud; iiriste ääred olid peaaegu meresinised. Mõnes teises olukorras, ja kui tegu oleks olnud mõne teise naisega, tunnistaks ta, et tunneb külgetõmmet ja ehk kutsuks naise õhtusöögilegi. Kuid see oli Catriona Findlay, kes ajas hirmu nahka enamikule juristidest, keda Dominic teadis. Naine ei kannatanud rumalust.

Niisiis jäi Dominic ootama, et Catriona vestlust alustaks.

„Aitäh veel kord, et olid nõus minuga kohtuma,“ ütles naine.

Avalause kohta oli see küllaltki viisakas. Kuid Dominic märkas naise silmis põgusat pilku, mis ütles, et ta tegelikult ei tahtnud seda vestlust pidada.

Aina huvitavamaks läheb, mõtles Dominic. See hetk tundus tõepoolest nagu raamatust „Alice Imedemaal“.

„Sa ütlesid pool tundi,“ lausus Dominic, püüdes näha vaeva, et jätta endast muretu mulje, kuid jälgis naist vägagi tähelepanelikult.

„Jah. Ma siis asun asja kallale,“ ütles Catriona ja hingas sügavalt sisse. „Kas sa abielluksid minuga?“

Mida?

Kas Dominic oli hulluks minemas? Kas ta oli kukkunud mõnda kummalisse paralleeluniversumisse? Või kas tema tugev vastane firma partnerikohale tegi talle tõesti abieluettepaneku?

Dominic jõllitas Catrionat, olles vastamiseks liiga oimetu.

Temaga abielluda?

Kontoris kuulnud kõlakate järgi käis Catriona veel harvem kohtingutel kui Dominic ise. Kogu tema energia läks töösse – mida ta tegi äärmiselt osavalt, kui aus olla, ja iga advokaadibüroo oleks õnnega koos, kui tema seal partner oleks.

Miks peaks naine, kes oli pühendunud sügavalt karjäärile, tahtma abielluda?

Ja mis veelgi olulisem, miks ta peaks tahtma abielluda *temaga*?